

Een vrouw zijn

Al bijna een jaar sta ik zonder te betalen op deze dating site. Ik heb meer aanbiedingen gehad om met allerlei soorten korting lid te worden dan berichten van geïnteresseerde mannen. Maar mijn status als niet-betalend lid bevalt me. Het past bij mijn ambivalente houding. Zolang ik niet betaal kan ik niet actief contact opnemen met andere leden. Ik kan de leden bekijken, hun profiel lezen, zodat zij zien dat ik ze gezien heb, en dan kunnen ze mijn profiel lezen en me benaderen als ze interesse hebben. Ik wacht. Ik word niet afgewezen. Nog even op de dating site voor ik ga slapen, in bed, laptop op schoot, in de hoop op een bericht, wat bijna nooit meer komt. De hoogste score heb ik de eerste dagen op een dating site: dan duiken alle mannen op de verse aanvoer, als hongerige bijen op de honing. Nu ben ik te oud, afgedaan, vergeten, zoals in het echte leven. Elke keer dat ik de site open en er geen bericht is, voel ik het: ik ben over datum, niemand wil me meer. Ik sta in de etalage met flatterende close-up foto's, zonder bril, wild geföhnde haren die na de foto weer plat zijn gaan hangen, weggewerkte wallen, geen foto's *en profile* vanwege mijn scherpe neus en spitse kin -van voren ben ik zachter-, warme glimlach waar een uitnodiging of zelfs belofte in ligt, geen ontblote tanden want daaraan zie je het verval. Bij het laatste bezoek aan mijn tandarts vroeg ik wat ik kon doen aan het terugtrekkende tandvlees en het scheef gaan staan van mijn tanden. Ik verwachtte haar gebruikelijke standje, dat ik mijn gebit beter moet verzorgen, maar nee. "Doodgaan" antwoordde ze stellig, met haar deftige stem, vriendelijk lachend. "Het gebit is gemaakt voor een jaar of 60. Wij leven in reservetijd." Hoewel ze ouder is dan ik heb ik niet het gevoel dat haar reservetijd al is aangebroken, ze oogt veerkrachtig en trots. Op mijn profiel staan ook catwalk foto's, met ingehouden buik, rechte rug, terwijl ik van nature gebogen loop, mijn gezicht naar de grond als een grazende gans. Fleurige kleren waarin een styliste me gehesen heeft, maar in het werkelijke leven ga ik doorgaans in het zwart gekleed, in de rouw over het verlies van leven, van kinderen die nu uit huis zijn, van jeugd, van aantrekkingskracht, van relaties. Als ik naar die foto's kijk, van de betere en jongere versies van mezelf, dan ben ik tevreden. Ik zou mezelf zeker willen leren kennen als ik mij op deze site zou zien. De bezoekers van deze site blijkbaar niet. Hé, een bericht! Ik hou mijn adem in, mijn hart slaat over.

"Goedenavond collega, samen een boek schrijven?" Gisteravond heb ik zijn profiel bezocht en dat heeft hij gezien en nu reageert hij. Blijkbaar vond ik hem niet leuk genoeg want ik heb hem niet als favoriet aangevinkt. Even opnieuw kijken. Woont niet in de buurt - minpuntje. Foto's: 't gaat, geen spannende man, kaal, maar niet van het stoere type, wekt geen verlangen op - minpunt. Maar hij schrijft mooi en heeft contact met me opgenomen. Heeft mij gezien. Ik reageer direct.

"Dank voor je bericht. Ja we schrijven beiden en houden iig alle twee van W.F. Hermans! Wat schrijf jij? Ik autofictie, als hobby. Je bent daarnaast journalist begrijp ik, een andere manier van schrijven..."

"Ja, klopt, journalistiek is een hele andere manier van schrijven. Soms zou ik willen dat ik een saaie baan had die niets met schrijven te maken had - museumsuppoost, chauffeur van een gehandicaptenbusje, zoiets - zodat ik na een dag vol mijmeringen 's avonds mijn schrijfenergie op het toetsenbord kan botvieren. Nu ben ik de hele dag al met tekst bezig en dreigen de schrijfpijlen overbelast te raken zodra ik aan De Roman toe kom. Wat is autofictie trouwens? Fictie over je auto, fictie die zichzelf schrijft of fictie gebaseerd op autobiografisch materiaal? Je hoort het, ik kan lekker doorzeuren over taal, haha."

“Ik ben bezig met een roman over internetdaten. Mijn andere boek heet "Onder professoren deel II", over een vrouwelijke medisch specialist-hoogleraar. Waar schrijf jij over?”

“Ha, eindelijk, een vrouwelijke pendant van 'Onder professoren'! Jaloerse hoogleraresen die elkaar met nagel en naaldhak de tent uitvechten? Dat wordt een geheide bestseller in dit tijdsgewricht van vrouwenquota. Mijn romans gaan over oorlog, auto's en vaderschap. Eén is gepubliceerd, twee zijn in wording. Dus wij gaan elkaar inspireren tot minstens één sprankelend hoofdstukje in ons beider romans? Moet lukken.”

“Nee, het boek gaat over jaloerse mannelijke hoogleraren en bestuurders die zich bedreigd voelen door slimme succesvolle vrouwelijke collegae, en hun macht misbruiken om die de tent uit te werken, of ze gebieden om in naaldhakken en met gelakte nagels op kantoor te verschijnen...”

“O jee, daar was ik al bang voor. Nog een feministisch #metoo boek! Een roman over hooggeleerde dames die elkaar te vuur, te hak en te zwaard bestrijden spreekt me meer aan, haha.”

“Hoewel het bedoeld is als grap merk ik dat het me kwaad maakt, je reactie. Zolang 16-jarige meisjes in India in brand worden gestoken omdat ze aangifte doen van verkrachting, zolang ouders de groepsverkrachting van hun zonen in een garagebox in Rotterdam vergoelijken, zolang vrouwen in Afghanistan niet naar de universiteit mogen en meisjes niet naar school, zolang vrouwen in Iran zonder hoofddoek worden gemarteld in gevangenissen, en zolang vrouwelijke promovendi minder vaak cum laude promoveren, vrouwelijke academici 10% minder onderzoekstijd hebben, minder verdienen en hun onderzoeksaanvragen minder vaak gehonoreerd worden, zijn boeken over de vernedering van vrouwen in de wetenschap geen afgezaagd thema. Ik ken geen enkele roman over het leven van een vrouwelijk hoogleraar in een door mannen gedomineerde en gecontroleerde academische omgeving, of heb ik ze gemist? Ik ben in de ban van schrijfster Rachel Cusk, die op heel subtiele wijze laat zien wat intelligente, ontwikkelde vrouwen met mannen meemaken, haar hoofdpersoon is een schrijfster. In een scene zoekt de hoofdpersoon verkoeling in zee. Een man kijkt toe, loopt in haar richting het water in, haalt zijn piemel tevoorschijn en urineert. In een andere scene wordt ze geïnterviewd door een zelfvoldane man die haar geen enkele vraag stelt, maar blijft praten over zichzelf, tot haar agente zegt dat de tijd om is. Dan ontsteekt hij in woede. Haar oplossing voor de woede die haar eerdere boeken bij lezers veroorzaakten is dat ze nu helemaal afwezig is als denkend en voelend en handelend hoofdpersoon. Ze beschrijft alleen nog wat mannen tegen haar zeggen en doen, als een pamflet. In een interview zegt ze: Ik ben mijn humor kwijtgeraakt”

Ben ik mijn humor ook verloren of wordt het tijd dat ik mijn woede eindelijk eens uit? Verdoe ik mijn tijd door in contact te gaan met mannen die mij gaan vertellen waar ik over zou moeten schrijven? Wat is de statistische kans dat ik hier een match ga vinden? Internetdaten was mijn laatste strohalm. En nu ik na een jaar nog geen match heb, worden de kansen alsmaar kleiner dat die nog gaat komen, want past behaviour is the best predictor of future behaviour. Ik doe iets verkeerd. Het verleiden verleerd. Ik ben als de dood om tot de conclusie te komen dat het te laat is, dat er geen mannen meer voor mij zijn die me boeien. Dat ik het op moet geven. Me over moet geven aan wat het leven dan voor me in petto heeft. Een ongewisse toekomst. Alleen. Een bericht terug van de “collega”, ben benieuwd of hij is bijgetrokken:

“Tenzij je over een briljante stijl beschikt die op elk afgezaagd onderwerp een schitterend nieuw perspectief opent, had je roman over een hoge lerares die zich onder

professoren een weg moet bevechten in 1958 vast bij menig uitgever op enthousiasme kunnen rekenen. Nu maak je meer kans met het tegendeel: wat te denken van het verhaal van een briljante mannelijke professor die wordt gemangeld door veredelde koffiejuffen die dankzij het vrouwenquotum grossieren in beslisbaantjes? Tegendraads, provocatief - dat maakt verhalen de moeite waard. Maar dat is slechts mijn mening. Ik ben blij dat we zo al wat meningen hebben uitgewisseld, dat bespaart ons de moeite van een date.”

©Hannah Huis (pseudoniem)

Maart, 2023